

ského sboru bol prijatý do obecného sväzku mesta B. a zároveň že mu bola uložená povinnosť zaplatiť za toto prijatie 100 K poplatku.

Avšak táto námietka sťažnosti je bezdôvodná. Podľa správnych spisov uvádza sa v usnesení zastupiteľského sboru mesta B., obsaženom v protokole napísanom o zasadnutí tohoto zastupiteľského sboru dňa 6. júla 1909, že — vzhľadom na ustanovenie § 10 zák. o obecnom sriadení (t. j. zák. čl. XXII:1886), podľa ktorého toho, kto sa do niektorej obce (mesta) prisťahuje a tam pri 4 ročnom pobyte prispieva k obecným bremenám, treba považovať za príslušníka onej obce —, je povinný — medzi inými — i sť-l' zaplatiť za prijatie do sväzku obce 100 K.

Z tohoto usnesenia zmieneného zastupiteľského sboru vychádza síce na javo, že v tom zastupiteľský sbor zastáva ten právny názor, že, pokiaľ u sť-l'a byly splnené podmienky v § 10 zák. čl. XXII:1886 uvedené, treba považovať sť-l'a za príslušníka mesta B. a že z príčiny tej má sť-l' zaplatiť 100 K poplatku; nelzá ale z tohoto usnesenia zmieneného zastupiteľského sboru dospieť k tomu záveru, že zastupiteľský sbor týmto usnesením — ako konštitutivným aktom — výslovne prijal sť-l'a do domovského sväzku tohoto mesta, ako to vyžaduje nabytie domovskej príslušnosti v smysle § 10 zák. čl. XXII:1886 podľa právneho názoru nss-u vysloveného v shora citovanom nálezu.

Č. 11.552.

Živnostenské právo: Pojem živnostenské policie ve smyslu § 54 odst. 2 živn. ř. zahrnuje i zřetel k snadnosti a bezpečnosti veřejné dopravy, čili komunikace.

(Nález ze dne 20. listopadu 1934 č. 21.314.)

Prejudikatura: Boh. A 10.537/33.

Věc: Marie B. v R. (adv. Dr. Karel Paštika z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živnostenského řádu.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Trestním nálezem z 16. září 1931 uložil magistrát hl. m. Prahy Marii B. v R., dnešní st-lce, pro přestupek § 22 živn. ř. a §§ 7 a 8 vyhlášky magistrátu hl. m. Prahy z 25. srpna 1931 č. j. II A 38575/31 podle § 131 živn. ř. pokutu 300 Kč pro případ nedobytnosti vězení 30 dnů. Skutková povaha přestupku shledána v tomto: Při úřední revisi konané 14. září 1931 magistrátem hl. m. Prahy za součinnosti policejní stráže bylo zjištěno, že na Malém náměstí v Praze I. pod okny úřadu stál autobus značky N-XXIV-526 v hodinách odpoledních po dobu 20 minut s uzavřeným motorem, avšak bez všelikého dozoru, s otevřenými dveřmi. Výpověďmi svědků na místě samém bylo dále vyšetřeno, že s tímto autobusem provozuje periodickou dopravu osob Marie B. z R. na trati Roztoky—Praha, nemajíc k tomu potřebného živn. oprávnění. Shora uvedený autobus stál na Malém náměstí již po delší dobu a v pravidelnou dobu přijížděl a odjížděl z tohoto místa. Mimo to stál tento autobus na jiném stanovišti, než jest předepsáno v § 2 resp. 8. vyhlášky

mag. hl. m. Prahy z 25. srpna 1931 č. j. II A 38575/31, kterou provedena byla podle § 54 odst. 2 živn. řádu živnostensko-policejní úprava živnosti dopravy osob autobusy v hl. m. Praze. Dle ustanovení této vyhlášky má autobus Marie B. stát na stanovišti autobusů periodických neb neperiodických doprav v Praze, J.-ského ulice. Tvzení Marie B., že na základě koncese okr. úřadu Praha-venkov, znějící na oprávnění míti na veřejných místech v R. pohotově pro potřebu každého motorová vozidla, automobily a autobusy pro dopravu osob jest oprávněna též dovážeti své pasažéry do vnitřních čtvrtí Prahy, nemůže pro posouzení skutkové podstaty trestního činu padati v úvahu, ježto veškerá doprava osob autobusy provozovaná periodicky i neperiodicky jest v obvodu města Prahy upravena podle § 54 odst. 2 živn. ř. zvláště shora citovanou vyhláškou s platností od 1. září 1931, jejížto ustanovení jest Marie R. jako majitelka právě citované koncese povinna bezpodmínečně zachovávat. — — —

Výměrem z 17. února 1932 nevyhověl zem. úřad v Praze odvolání st-lčnu, poněvadž skutková podstata přestupku st-lce za vinu kladeného jest prokázána úředním zjištěním a pokud jde o použití stanoviště na Malém náměstí v Praze I., též jejím vlastním doznáním. K vývodům odvolání, že jest st-lka oprávněna dovážeti pasažéry na základě své koncese autodrožkářské i do vnitřních částí Prahy, podotčeno, že veškerá doprava osob autobusy provozovaná ať periodicky ať neperiodicky jest v obvodu města Prahy upravena vyhláškou vydanou na základě § 54 odst. 2 živn. ř. K námitce, že tato vyhláška jest nezákonná, ježto byla vydána z důvodů komunikačních a bezpečnostních, nikoliv však živnostensko-policejních, podotčeno, že obsah živnostensko-policejní úpravy podle § 54 živn. ř. není v zákoně vymezen a úřad jest tudíž povolán posouditi, které zájmy, v kterém směru a rozsahu vyžadují úpravy.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad trestní nález úřadu prvé stolice, kterým byla st-lka uznána vinnou dvěma přestupky a to jednak přestupkem § 22 živn. ř., jednak přestupkem §§ 7 a 8 vyhlášky mag. hl. m. Prahy z 25. srpna 1931 č. j. II A 38.575/31.

Pokud jde o přestupek první, namítá stížnost vady řízení, které spatřuje v tom, že žal. úřad vůbec nezkoumal, zda st-lka provozuje periodickou dopravu osob, nýbrž to prostě tvrdí. St-lka má koncesi na dopravu osob s oprávněním míti na veřejném místě v R. pro potřebu obecnstva pohotově motorové vozidlo, ať automobil nebo autobus. Tuto dopravu provozuje tak, že pravidelně denně dopravuje školní děti do Prahy a zpět, avšak nikoliv v neděli a ve svátky, a dále děje se doprava školních dětí na předchozí objednávky rodičů dětí. Tyto dvě okolnosti vylučují prý periodickou dopravu, avšak žal. úřad jich nezjišťoval a v tom prý spočívá vada řízení.

Nss dal této námitce za pravdu.

St-lka popřela v odvolání k žal. úřadu, že by provozovala periodickou dopravu osob autobusem na lince Roztoky—Praha, dovozujíc jednak, že nejedí periodicky, nemajíc určitého jízdního řádu, jednak že jedí na objednávky, k čemuž prý jest oprávněna na základě koncese okr. úřadu Praha-venkov, znějící na právo míti na veřejném místě v R. pohotově pro dopravu osob motorové vozidlo.

V nař. rozhodnutí se žal. úřad těmito námitkami vůbec nezabýval, spokojiv se konstatováním, že skutková podstata přestupku st-lce za vinu kladeného je prokázána úředním zjištěním. Odůvodnění toto jest však nedostatečné jak po stránce skutkové, tak po stránce právní. Nedostatkem tím byla st-lce ztížena obrana a nss-u znemožněno přezkoumati v této části zákonitost nař. rozhodnutí a jde tedy o vadu řízení podstatnou.

Vadou touto jest postiženo nař. rozhodnutí, i pokud se st-lce za vinu klade přestoupení § 7 vyhlášky mag. hl. m. Prahy z 25. srpna 1931 č. j. II A 38575/31, neboť ustanovení tohoto paragrafu, obsaženého v části vyhlášky jednající o periodické dopravě automobilové, lze použiti jen při periodické dopravě automobilové. Je-li stížen podstatnou vadou výrok žal. úřadu, že st-lka neprávem provozovala periodickou dopravu automobilovou, jest stížen vadou i výrok, že při této dopravě nešetřila ustanovení § 7 platného jen pro tuto dopravu.

Pokud jde o přestupek § 8 cit. vyhlášky (neperiodická doprava osob autobusy), který shledal žal. úřad v tom, že st-lka měla státí svůj autobus na jiném stanovišti než je předepsáno v § 2 resp. 8 cit. vyhlášky, vytýká stížnost nař. rozhodnutí nezákonnost. Uznává, že podle § 54 odst. 2 živn. ř. jest oprávněn živn. úřad upravit živnost dopravní po stránce živnostensko-policejní, a má za to, že jmenovitě §§ 1, 4 a 6 cit. vyhlášky jsou takovou živnostensko-policejní úpravou, nikoliv však §§ 2, 3, 7 a 8, poněvadž se tu upravuje výkon živnosti po stránce, která s živnostensko-policejní úpravou nemá co činiti. Důvodem této úpravy byly prý ohledy konkurenční, oficielně ohledy komunikační, tedy úzkost ulic v Praze a nebezpečí z toho plynoucí, avšak ohledy komunikační nemají prý se živnostensko-policejní úpravou nic společného a nemohou býti subsumovány pod ustanovení § 54 odst. 2 živn. ř.; ustanovení cit. vyhlášky o stanovištích a směrech příjezdů a odjezdů a následkem toho nař. rozhodnutí opírající se o tato ustanovení jest prý nezákonné.

O této námitce uvážil nss toto:

Cit. vyhláška magistrátu, obsahující řád pro živnost dopravy osob autobusy v hl. m. Praze, byla vydána podle § 54 odst. 2 živn. ř. Předpis tento praví, že kromě jiných i živnost dopravy osob je podrobena živnostensko-policejní úpravě, a to jak generelně tak i ohledně jednotlivých podniků živnostenských. Co jest rozuměti živnostenskou policií, není zde řečeno; odpověď na tuto otázku lze však vyčísti z ustanovení odst. 5 § 23 živn. ř., jenž ukládá živn. úřadu, aby již při udělování koncese k provozování kterékoliv živnosti v § 15 uvedené, tedy i živnosti dopravy osob, vzal zřetel na to, zdali proti zamýšlenému provozu není závady s hlediska policie bezpečnostní, mravnostní, zdravotní, požární anebo dopravní. Ochrana těchto tu vypočtených zájmů veřejných jest tedy obsahem péče živn. úřadu o způsob provozu živností čili obsahem živnostenské policie ve smyslu § 54 odst. 2 živn. ř. Pojem živnostenské policie zahrnuje tedy i zřetel k snadnosti a bezpečnosti veřejné dopravy čili komunikace. Totéž stanovisko zaujal nss též v nář. Boh. A 10537.

Namítá-li tedy stížnost, že ohledy policejně-komunikační, nemající s živnostenskou policií nic společného, nespádají pod ustanovení § 54 odst. 2 živn. ř., a že tudíž předpisy cit. vyhlášky o stanovištích (§§ 7

a 8) jsou nezákonné, nemá pravdu a námitka nezákonnosti je bezdůvodná.

Po stránce skutkové stížnost nevznáší žádných námitek proti zjištění žal. úřadu, že autobus st-lčín nestál v kritické době na místě jí podle § 8 cit. vyhlášky vykázaném. Zůstává tedy výrok, že se dopustila přestupku § 8 této vyhlášky, stížností nedotčen. Poněvadž však nař. rozhodnutím byl st-lce uložen trest za oba přestupky kumulativně a nař. rozhodnutí jest pokud jde o přestupek § 22 živn. ř. podstatně vadné, nezbylo než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss v celém rozsahu.

Č. 11.553.

Živnostenské právo: »Zvláštní způsobilostí« ve smyslu § 23 a) živn. ř. nelze rozuměti všeobecné podmínky pro nastoupení živnosti a tedy také ne právní způsobilost, t. j. způsobilost býti subjektem živnostenských práv.

(Nález ze dne 20. listopadu 1934 č. 21315.)

V ě c: Gremium elektrotechniků v P. (adv. Dr. Vladimír Procházka z Prahy) proti ministerstvu obchodu o přípustnost opravného prostředku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 5. dubna 1931 udělil zem. úřad v Praze Otavskému elektrárenskému svazu, spol. s r. o. v Písku, na základě § 1 min. nař. č. 41/1883 ř. z. a § 142 živn. ř. koncesi pro živnost elektrotechnickou se stanovištěm v Písku, Nádražní třída č. 27 s oprávněním zařizovati veškerá zařízení pouze pro rozvádění elektrického proudu k účelům osvětlování, přenášení síly a jiného živnostenského nebo domácího užívání elektrické energie, při čemž nesmí přesahovati napětí 400 V proudu střídavého a 600 V proudu stejnosměrného, jakož i s oprávněním instalovati elektrické motory do výkonu 30 KW.

Proti tomuto výměru podalo stěžující si gremium odvolání, ve kterém shodně s námitkou v předběžném řízení vznesenou namítalo, že Otavský elektrárenský svaz jest podnikem všeužitečným ve smyslu zák. č. 438/1919 Sb. a jako takový nezpůsobilým subjektem k nabytí koncese elektroinstalační po rozumu min. nař. č. 41/1883 ř. z., kromě toho pak že na okrese píseckém jest 19 koncesí elektrotechnických, které živoří.

Výměrem z 11. ledna 1932 odmítl zem. úřad odvolání gremia podle § 78 odst. 1 vl. nař. č. 8/1928 Sb. jako nepřípustné, ježto obsahově se netýká žádné z případností uvedených v § 116 a) živn. ř., a současně poznamenal, že min. obchodu s hlediska § 146 odst. 4 živn. ř. nenalezlo důvodu, proč by na nař. rozhodnutí mělo něco měniti, ježto zákon porušen nebyl.

Výměrem z 14. května 1932 nevyhovělo min. obchodu dalšímu odvolání z důvodu výměru zem. úřadu a k vývodům odvolání poznamenalo toto: Ustanovení § 116 a) odst. 1 živn. ř. nutno chápati ve spojení s předpisem § 23 a) živn. ř., takže živnostenskému společenstvu nepří-